Πρό τινος χρόνου τὸ διττανθρακικὸν νάτρον (**Bicarbonate de soude**) καὶ τὸ γαλακτικὸν (**Lactate de soude**), ὡς ἐπίσης καὶ ἕτερά τινα ἅλατα, ὑπερεπηνέθησαν ὡς ἐξαίρετα ἀναισθητικὰ φάρμακα κατὰ τῶν ἐπιπολαίων ἐγκαυμάτων, οὐδεὶς ὅμως διεννοήθη νὰ ἐξακριβώσῃ μετὰ προσοχῆς τὰς ἰδιότητας τούτων.

Ἐσχάτως ἰατρός τις ἀμερικανός, πεπεισμένος λίαν περὶ τῆς ἀνυσιμότητος τῶν ἁλάτων τούτων, ἐπὶ μακρὸν δὲ χρόνον ἐργασθείς μετὰ καρτερίας, συνέλαβε τὴν εὐφυᾶ, οὕτως εἰπεῖν, καὶ φιλάνθρωπον ἰδέαν νὰ ἀνακοινώσῃ τὰ πειράματά του εἷς τινας λίαν δυσπίστους συναδέλφους του. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον προσκαλέσας τινας εἰς τὴν οἰκίαν του, δὲν ἐδίστασεν ἐνώπιον ὅλων ν' ἐπιφέρῃ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ αὐτοῦ ἀντιβραχίου ἐκτεταμένον ἔγκαυμα. Ἐπιπάσσας εἶτα τοῦτο διὰ λεπτοτάτης κόνεως διττανθρακικοῦ νάτρου, ἐπέθηκε σπληνίον διάβροχον. Τοὺς πόνους οὓς ὑπέστη ὁ γενναῖος πειραματιστὴς κατέπαυσε πάραυτα ἡ χρῆσις τῆς μνημονευθείσης μεθόδου.

Ἔκτοτε οἱ παρευρεθέντες ἰατροὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἀναγνωρίσωσιν ὅτι τῷ ὄντι οἱ πόνοι παρέρχονται διὰ τοῦ μέσου τούτου καθ' ὁλοκληρίαν, καὶ ὅτι ἡ θεραπεία βαίνει μετὰ μεγάλης ταχύτητος.

Ἤδη, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται καὶ ἀξιαγάπητοι ἀναγνώστριαι, ἐὰν ποτε ὑποστῆτε ἐπιπόλαιον ἔγκαυμα, ἐνθυμηθῆτε τὸ πείραμα τοῦ ἀμερικανοῦ ἰατροῦ, καὶ μὴ διστάζητε νὰ καταφεύγητε εἰς μέσον τόσον ὠφέλιμον πρὸς κατάπαυσιν τῶν πόνων.

Δρ. Δ.

Ἐκ τῆς συναντήσεως δύο ἰατρῶν. — Εἰπέ μοι, φίλτατε συνάδελφε, διατὶ δὲν ἠδυνήθης, μὲ ὅλην τὴν ἀνεγνωρισμένην ἱκανότητά σου, νὰ ἐγκατασταθῇς εἰς τὴν πόλιν Β.;

— Ἡ ἱστορία, ἀγαπητέ μοι, εἶναι ἁπλουστάτη. Ὁ ἐκεῖ ἐγκατεστημένος ἰατρός, ἔχει πενθερὸν λιθοξόον πλουσιώτατον. Εἰς τὰς συχνὰς δὲ ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ἐφημερίδων εἰδοποιήσεις μου περὶ τῆς ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός μου, ἐτυποῦτο κάτωθεν ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος λιθοξόου ἡ ἑξῆς εἰδοποίησις μεγάλοις γράμμασιν:

«Διὰ τὰς ἐνδεχομένας ἐκτάκτους ἀνάγκας, γνωστοποιῶ εἰς τὸ ἔντιμον κοινόν, ὅτι ἐπιτύμβιοι λίθοι παντὸς μεγέθους....κτλ».

Ἡ ἀποθαρρυντικὴ αὕτη κατάστασις ἐπέδρασε πολὺ ἐπὶ τοῦ ἐπαγγέλματός μου, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάσθην νὰ ἐγκαταλείψω τὸ πεδίον τῆς μάχης.

*
* *

Ὑποκρήτρια. Ἀφ' ἧς ἐποχῆς συνῆψες σχέσεις μὲ αὐτὸν τὸν ἐπιπόλαιον κόμητα, φαίνονται πάντοτε ἐπάνω σου *κηλῖδες*.

Ὀρχηστρίς. Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς μοῦ δίδει 1000 φρ. κατὰ μῆνα διὰ νὰ τὰς *καθαρίζω*.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΡΑΧΝΗ ΚΑΙ ΜΥΙΓΑ

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ ΔΙΑ ΤΟΝ κ. Δ.

Τῆς μυίγας ἐκατέβηκε νὰ γλυκοκουβεντιάσῃ
Μὲ τὴν ἀράχνη, ποῦ κι' αὐτὴ τὸ γύρευ' ἡ καϋμένη,
Γιατὶ μιὰ ἡμέρα ὁλόκληρη, ψυχὴ δὲν εἶχε πιάσει,
Κι' ἐκάθητο περίλυπη, καὶ καταφουρκισμένη.

Σὰν εἶδε πῶς ἐσίμωνε μιὰ μυίγα εἰς τὸ παγί,
Σὰν ἀστραπὴ κατέβηκε, τὴν κοντοπλησιάζει,
Καὶ τὴν κυτάζει 'σᾶν ὀχηὰ ποῦ βλέπει τὸ πουλί,
Ὅταν ἡ μυίγα ἄρχισε μὲ γέλοιο καὶ μὲ ράζι.

Ἄχ! νἄξευρες ἀράχνη μου πόσον πολὺ λυποῦμαι,
Ποῦ μέσ 'ς τὰ δίχτυα, 'στῆς κλωστᾶς σὲ βλέπω μπερδεμένη,
Νὰ μὴ σὲ σφίξουν δυνατὰ καμμιὰ βραδυὰ φοβοῦμαι,
Καὶ τὸ πρωὶ ταλαίπωρη νὰ σ' εὕρωμαι πνιγμένη.

Ἔλα μαζύ μου νὰ πετᾷς 'στὰ σπήτια 'στὰ παλάτια,
'Εδῶ κ' ἐκεῖ νὰ κάθεσαι, παντοῦ κι' εἰς κάθε θέση,
Σὲ μιᾶς ξανθούλας τὰ μαλιά, 'στὰ χείλη καὶ 'στὰ μάτια,
Ὅπου κι' ἂν θέλῃς νὰ πετᾷς γοργᾷ, κι' ὅπου ς' ἀρέσει.

Εἶπε· καὶ κοντοζύγωσε μὲ θάρρος καὶ καμάρι,
Κι' ἡ ἄλλη ἀνατρίχιασε στήνουσα τὴν παγίδα,
Σὲ μιὰ στιγμὴ τὴν ἔκαμε σᾶν ἀνεμοκουβάρι,
Καὶ τῆς τρυπάει τὰ φτερὰ τὴ μόνη της ἐλπίδα.

Περιπαιχτὰ κι' ἐγὼ ποτέ, κι' ὄχι μὲ τὴν ἀλήθεια,
Σοῦ εἶπα ἔλα μετεμὲ τὸν κόσμο νὰ σοῦ δείξω,
Καὶ τώρα μ' ἔμπλεξες ἐσὺ σὲ ἀτσαλένια δίχτυα,
Ποῦ δὲν 'μπορῶ νὰ κουνηθῶ, ποῦ δὲν 'μπορῶ νὰ βήξω.

Κάϊρον τῇ 1 Ἀπριλίου 1886.

S I.

Τῷ φιλτάτῳ μοι Δ. Κ. Σακελλαροπούλῳ

Ἂν τὰ πόδια μου δεσμεύῃ τοῦ Μαυρομιχάλ' ἡ ζώνη,
οἱ σκοποί του ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
ἡ καρδιά μου ἀεροποῦλι ξεπετᾷ καὶ στεφανώνει
Τὴν καρδιὰ τοῦ Δημητράκη μι' ἕνα φίλημα γλυκύ.

ΔΙΜΥΔΙΟΣ
Στρατιώτης τοῦ α'. συντάγματος.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τοῦ κάκου· ὅσα κι' ἂν εἰπῶ . . . ἡ μαύρη ἀπελπισία
Καὶ τὸ σκοτάδι μὲ κρατοῦν, μὲ σταυρωμένα χέρια,
Ἄχ! φεύγουν ἡ ἐλπίδες μου, καὶ σβύνουν μία μία
Σὰν κύματα 'στὴν ἀμμουδιά, σὰν τῆς αὐγῆς τ' ἀστέρια.
Καὶ δὲν ἀκούω πουθενὰ ὁ δόλιος μιὰ φωνή.
νὰ μὲ παρηγορήσῃ καὶ νὰ μὲ συμπονῇ.

Ἔχει ὁ θεὸς καὶ δι' ἐμὲ, αὐτός, ποῦ ὡς τώρα μόνο,
Δὲν μ' ἄφησε γιὰ νὰ χαθῶ . . . καὶ κρυφοβαλσαμώνει
Τῆς πονεμένης μου καρδιᾶς τὴ λύπη καὶ τὸν πόνο
Καὶ ξεύρει πῶς διαβαίνουνε τῆς νειότης μου οἱ χρόνοι,
Αὐτὸς μονάχα θέλω, πάντα νὰ μ' ἀγαπᾷ
Μ' ἐκείνην ποῦ μαζύ μου θρηνεῖ πλὴν σιωπᾷ.

Ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεατύος 29 Μαρτίου 1886.

ὑγειαίνοιτε
Δ. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντὴς τοῦ «Ἀπόλλωνος»